

ÎN FAȚA UȘII

Alegorie scenică într-un act cu trei tablouri

Motto: un teatru fără gardieni, trecători și bătrâni.

Această scenetă este o alegorie și trebuie interpretată ca atare. Între pamflet și alegorie am ales-o pe cea din urmă, dar libertatea de a discerne vă aparține. Orice altă manieră de a interpreta sceneta ar fi o eroare irevocabilă și certă. În onoarea lui H. Ibsen am așternut aceste nonsensuri pe hârtie, care altfel nu și-ar fi găsit rostul. Alegoria (pamfletul) e închinat nu doar tinerilor, ci tuturor, în special literaților dogmatizați, cu precizarea că a scrie după criterii nu are de-a face cu scrisul.

Personaje: Primul gardian, Al doilea gardian, Un trecător, Un bătrân.

Actul I

Primul tablou

La colțul unei străzi dintr-o zonă mărginașă a unui oraș. Cei doi gardieni stau în poziție de dreptți într-un capăt al scenei. Din celălalt capăt se apropie Trecătorul, cu o bocceluță în spate, bine dispus și cam zdrențuros.

Trecătorul: (văzându-i pe cei doi gardieni): – Bună ziua, domnilor! (nu-i se răspunde, moment prelung de pauză în care îi scrutează rapid): Da' știți că păreți serioși?! (le imită poziția, apoi pentru că nu a avut nici un efect pocnește din degete): Poate că nu m-ați auzit. Să nu fi vorbit de ajuns de tare? Doar eram cunoscut pentru vocea mea stridentă, eram insuportabil! (privește un moment în gol, ca și cum și-ar aminti ceva, după care zâmbește și strigă): Bună ziua domnilor! Sunteți cumva din Londra? Am auzit că numai acolo se găsesc de ăștia ca de-alde dumneavoastră, muți și dreptți. Cum e la Londra vremea, ploioasă? Ursuz oraș cu oameni ursuzi. Voi sunteți plătiți pentru asta? (cei doi gardieni nu schițează nici un gest): bine, bine, glumii un piculeț... (schimbare de ton): Da' tot nu voiți a-mi spune ce se petrece? Atunci, voi începe eu cu prezentările: de meserie călător prin lume, zisei să preambul și eu prin hârtoapa asta mare, omenirea, și, după cum vedeți, acum am dat de voi. (în continuare nici o reacție; către public): Hei, dar băieții ăștia chiar nu vorbesc... te pomenești că or fi chiar muți or surzi, ori poate chiori, să nu mă vadă... Poate asta și e problema lor: nici nu m-au văzut și normal nu știu cine le vorbește... (îi privește atent, umblă prin fața lor, îi pipăie, îi ciupește, apoi sceptic): Mai degrabă muți și surzi decât chiori. (îi suflă în ureche primului gardian, pe urmă țipă): Domnule, nu m-auzi, ești cumva surd? (nici un răspuns, dezolat): Măcar de-aș fi avut ecoul cu mine, nu m-aș mai fi simțit așa singur... (țipă iarăși): Băi surzea, vorbim aceeași limbă? (nimic): Mă luați peste picior? Cum vă numiți? Aveți vreun nume? (scărpinându-se în cap, încă mai are răbdare, nu și-a pierdut definitiv încrederea): Voi doi

vlăjganilor sunteți ceva de speriat, pe bune, e acesta vreun joc? Nu de alta, da' aș vrea să-l joc și eu, știți, mi-e îmi plac jocurile... (nimic, le ridică mâinile, ei și le coboară, asta de trei ori la rând; le dă câte un bobârnac, gardienii nu reacționează însă, îi ciufulește și tot nimic): Se pare că-mi pierd vremea... (zâmbește): Da' cum nu tre' s-ajung nicăieri, pot să pierd în continuare timp cu voi doi, mofluzilor. (se așează lângă cei doi, pe trotuar; caută în bocceluță, scoate vreo trei cârpe, găsind până la urmă un sandviș, apoi pune cârpele la loc; mâncând, vorbește repede cu gura plină): și ziceți voi că acolo la Londra aia e ceață? Cât de des plouă? Am avut un prieten care a fost plecat prin străinătăți ani în șir, iar când s-a întors acasă uitase frumusețelul de el să mai vorbească, adică limba, mă-nțelegeți, nu? Cred și eu, de atâtea frumusețuri rămâi mut, uiți până și cum te cheamă; zicea el că e o boală cu uitatul limbii: sterilitate lingvistică indusă de ceea ce nu credea că poate exista, orice va fi însemnând asta... deși, am auzit pe la colțuri că alții îi zic amnezia făloșilor... oamenii oricum parcă vorbesc fiecare într-o limbă proprie, aproape că o fac intenționat, numai să nu-i priceapă altu' existența... da' eu iubesc pâlăvrăgeala și din partea mea nu-i bai să mă cunoască lumea, pentru asta am plecat: experiment de cunoaștere și aprofundare reciprocă, așa i se zice fenomenului meu. (a intrat de mâncat sandvișul și scoțosește din nou în bocceluță; scoate o sticlă cu apă, bea și o pune la loc; dintr-un buzunar scoate o scobitoare, dă să o folosească dar se oprește; se ridică, surâde către public cu subînțeles și după ce-i aruncă unuia dintre gardieni câteva priviri îl înțepă în picior cu scobitoarea – nici o reacție): Da' cine v-a făcut pe voi, din piatră v-a făcut! Mari nesimțitori, vorba aia: frecție la un picior de lemn! (se ridică, se scutură de eventualele firmituri, bate cu piciorul de două ori și dă să plece): Ce mai, mofluzilor, ziua bună! Cu voi ca la cuci sau pupeze, dracu' știe cum mai era și aia: puuu, puuu, puuu...

Vrea să plece, aproape că a ieșit din scenă, dar:

Primul gardian: (calm și serios în același timp):

– Pardon, dar v-ați scăpat scobitoarea.

Al doilea tablou

Trecătorul: (se întoarce perplex, holbându-se la gardieni, apoi mijind un surâs victorios în colțul gurii): lată dom'le, cum îi faci sa vorbească fără să vrei. Nu degeaba a zis cine-a zis că excesu' de zel strică... (se întoarce și îi bate pe umeri pe cei doi gardieni, triumfător): Ați văzut că se poate? cu toate că e cam aiurea, ce să mai fac eu cu scobitoarea acum? Ați luat-o de pe jos...

e, n-are a face, acuș însă tre' să-mi spuneți pentru ce v-ați tot prostit în acest răstimp? Că m-am prostit și eu nu-i de mirare, numai că așa îmi e firea, pe când pe voi vă găesc oameni cu mintea la cap, nu de alta, da' nu cred că v-ați jucat. (chicotește): Păreați așa tâmpitei, cu tot respectu', în orice caz...

Primul gardian: (degajat): – Nici nu e de mirare că ți-am stârnit curiozitatea. Ceea ce facem noi aici nu e tocmai accesibil, așa, tuturor. Treaba asta e dificilă și necesită...

Al doilea gardian: ...multă răbdare. Crezi că tu ești singurul care s-a oprit pe ziua de azi ca să ne întrebe ce facem? Zilnic, cel puțin șapte inși se interesează de activitatea noastră. După cum ai auzit, din păcate, accesul e cam limitat, avem și noi regulile noastre, pe care dacă nu le respectăm...

Primul gardian: ...suntem penalizați. E o adevărată îndeletnicire ce facem noi aici, aș îndrăzni să spun chiar artă. Vezi, tu, ca să te împovărezi cu o asemenea sarcină îți trebuie vocație, vocație de artist, numai un artist ar putea să se supună unui asemenea chin...

Al doilea gardian: ...poate că e totuși un pic exagerat. În fond, nici meseria, dar nici noi, nu avem vreo legătură cu arta. Toată frumusețea artistică îi revine mecanismului după care ne ghidăm activitatea. Să fim sinceri, fără exacerbari, misia noastră ar fi una banală, dacă lumea n-ar fi cum este...

Primul gardian: ...de altfel vă și suntem recunoscători tuturor celor curioși și ignoranți în același timp, tuturor celor care nu știți dar vreți să știți, nefăcând nimic însă pentru a ști, pentru că, de fapt, nu vreți să știți, fiindcă dacă ați știți ați fi nefericiți și preferați să nu aflați, prefăcându-vă că vă interesează, că aveți absolută nevoie, imperios, ca de aer, unic scop al vieții să aflați...

Trecătorul: (încurcat, neînțelegând nimic, cu o expresie aiuristică, între a râde sau a se smiorcăi): –Dar, bine, opriți-vă un minutel, mofluzilor, turuiți de parcă ați fi niște robotei! Sunteți obositori, chiar și pentru unul ca mine. Cine să vă înțeleagă: adineauri nu scoteați nici un „pâs” și acu' ați dat drumu' la robinetu' cu vorbărie... (privindu-i fix): nu mai bine ați face voi dacă mi-ați spune ce găste păziți pe aici? Cred că așa am lămurii situația: sunt eu dornic de a afla care vă era motivul tăcerii, da' nici să mă pierd în detalii... uite, alt motiv pentru care am și plecat în pribegia mea: prea simțeam că mă pierd în detalii. Aveam mereu impresia că-mi scapă taman esențialul, mă tot bătea gândul ștreangului. Printre atâtea detalii ți se adună în gagolie întrebări stupide de o lei razana. Acu' nu-i nevoie să mai știu nimic despre rostu' vieții, în starea de acum orice aș face ar fi esențial, ar fi motivul meu prim. D-aia, lăsând la o parte puchinele de palavre, vă-ntreb: mai exact ce faceți voi?

Primul gardian: (ca și cum ar împărtăși cel mai mare secret posibil): – Păzim! Noi oficial ne numim ușieri, dar preferăm să ni se spună gardieni.

Al doilea gardian: – E mai aproape de adevăr așa, căci ușii nu s-au mai deschis de mult.

Trecătorul: (privește încă odată în jur): – Și ce anume păziți, dacă sunteți gardieni?

Cei doi Gardieni: (uitându-se unul la celălalt, amuzați

de întrebarea Trecătorului; în cor): – Ușa, firește!

Trecătorul: – Ușa? Da, mi se pare normal, ușierii păzesc ușii. Ce altceva? (își pierde firea): Bă, voi drept cine mă luați? Omul vrea să intre în vorbă cu voi, să facă un pic de conversație, să mai destindă atmosfera asta londoneză și voi vă bateți joc de el? ce carambol mai e și ăsta? Vă place chiar așa să luați peste picior logica omului? Hai, nu zău, păziți ușii? Care ușii, că eu oi fi fiind chior de nu văd nici una!

Primul gardian: (cât se poate de natural): – De fapt, aici nu-i decât o ușă...

Al doilea gardian: ...și e cât se poate de mare, numai că ți-am zis că-i cu tâlc povestea asta: nu prea pot să priceapă toți, ușa noastră e accesibilă doar unora...

Primul gardian: ...în realitate fiecare om are propria lui ușă: o ușă pentru fiecare, nu că-i minunat? În rest, mereu oamenii deschid aceleași ușii; ia fii mai atent la ce-ți voi spune: orice ușă deschisă de tine imposibil să nu o fi deschis-o și altu' înaintea ta sau s-o deschidă după. De ce să nu aibă fiecare o ușă a lui, pe care să o deschidă doar el și să o închidă când pofteste? Ți s-a întâmplat până acum să descui numai tu o ușă? la gândește-te!

Trecătorul: (căzut subit în meditație; pălind): –Nici-când. De altfel, cu ușile am avut mereu probleme: mereu le lăsau alții descuiate după mine ori mai rău, mi le trânteau în nas. Da' ușă pentru mine, doar o ușă a mea, n-am avut niciodată...

Primul gardian: (zâmbind): – Pricepi acum?

Al doilea gardian: – Nu-i vorba așadar de nici o festă la mijloc, ba dimpotrivă lucruri serioase se petrec pe aici. E normal să fii surprins...

Trecătorul: (revenindu-și din meditație; mult mai arțăgos ca înainte): – Bă, voi vă bateți joc de mine. Precis sunteți de la vreun balamuc ceva, nu mai bine vă denunț chiar acum? Păi dacă aveți pe aici o ușă, eu de ce n-o văd?

Primul gardian: – Chiar ne cerem scuze, dar uitasem partea esențială...

Al doilea gardian: ...după cum ziceam și tu ai o ușă a ta, ca tot omul, una numai pentru tine. Astăzi, spre exemplu suntem însărcinați să păzim ușa unui bătrân ce mai are puținel și-și dă duhu'. Suntem în așteptarea lui de azi-noapte, de la orele 0 fix. De atunci îl așteptăm cu ușa... noi ținem deschis 30 de ore, așa ne e programul, 30 de ore pentru fiecare ușă, apoi... (în același timp gesticulează și el și primul gardian: în cor amândoi): ...Pac! Am încuiat ușa.

Trecătorul: (vrăjit de gestică celor doi): și face chiar așa, pac?!

Ambii gardieni: - Chiar așa, pac!

Trecătorul: – Și dacă a întârziat și un singur minutel, nu-l mai lăsați să deschidă ușa?

Primul gardian: (categoric): – Nu! Programul e program. Pe tine nu te dădeau afară de la oră dacă întârziat?

Trecătorul: – Cam da...

Primul gardian: – Trebuie să te-ncadrezi în timp. E ca la gară, numai c-alt tren aici nu mai ai...

Al doilea gardian: ...de vreme ce-ai ratat oportunitatea, la revedere! Ușa-i numai una, timp de 30 de ore.

Adică e treaba ta când vrei să o închizi, contează doar s-o găsești deschisă, că de obicei nimeni nu-i așa prost să o mai și închidă. Timpul te privește, asta dacă ajungi la timp...

Primul gardian: ...mai mult nu putem da. E oricum, credem noi, prea îngăduitor mecanismul. Apoi, nu te mai mira că nu vezi ușa, doar celui care îi e rezervată, adică bătrânelului de care ți-am pomenit, și bineînțeles, nouă ne e permis s-o vedem. Și apropo, e chiar în spatele nostru. Că, de! Noi păzim până, și descuiem după ce ne sosește mușteriu. Astfel că dragul nostru curios, dacă tot ai vrut să afli ai aflat. Poți sta liniștit, te așteaptă și pe tine...

Trecătorul: (schimbare totală de stare: febril, frecându-și mâinile, privind peste cei doi gardieni, ca și cum ar căuta ceva cu privirea): – Trebuie, trebuie, am nevoie, e tot ceea ce-am căutat... trebuie... (respiră cu greu, apucat de un tremurat nervos): asta e! Trebuie să am, să deschid, să intru... (își pierde controlul, zbiară și se aruncă în cei doi gardieni): dați-vă, lăsați-mă înăuntru, eu trebuie să intru, nu înțelegeți? Dați-vă la o parte, ușa-i a mea!

Cei doi gardieni îl opresc, speriați la început, treptat își revin și încearcă să-l calmeze pe Trecător.

Primul gardian: – Ușurel, ușurel, nu ai voie, nu ai voie, nu cumva să strici...

Al doilea gardian: ...ești lovit de ciură? Ce-ai? Pe aici nu ai voie, să nu faci vreo dandana...

Primul gardian: ...că ai putea să-l lipsești...

Trecătorul: (febril, inconștient, dând din mâini): – Nu-mi pasă, nu-mi pasă, eu tre' să intru, de când tot caut uși, asta am căutat mereu. Da, da, vreau să descui, e ușa mea, lăsați-mă, trebuie, nu pricepeți, acolo, trebuie, dacă au toți, asta am căutat... am umblat fără noimă, de-aia am plecat, trebuie... e a mea...

Primul gardian: (ținându-l de mâini): – Potolește-te! O să-ți pară rău, habar n-ai, greșești, doar ți-am zis că și tu...

Al doilea gardian: ...puțină răbdare de-ai avea și ți se va descuia și ție, vei fi și tu așteptat, ți se va da de știre să te prezinti la timp...

Primul gardian: ...potolește-te îți zic, să nu dai cu bâta-n...

Trecătorul: (smucindu-se din strânsoare și făcându-și vânt se aruncă peste cei doi gardieni și îi culcă la pământ): O să trec, descuiați-mi...

Cei doi gardieni: (cu vocile sugrumate): – Ferește-te, nenorocirea te paște și nenorocești pe un altul!

Trecătorul: (se ridică, privind disprețuitor, în jos, la cei doi gardieni): – Ferice de cel ce cutează, ferice de mine, căci sătul sunt de atâta vorbit în pilde! Ferice de mine căci ușa larg se deschide. (hipnotizat, turbat, cu brațele deschise): văd ușa, se deschide pentru mine! Vin ușo, vin! (se aruncă înainte și cade în genunchi)

Cei doi gardieni: – *Anathema sit!* Blesteme pe capul tău, tocmai ai lăcătuit ușa bătrânelului.

Trecătorul: (neînțelegând ce se petrece, disperat, asemenea unei fiare rănite): – Dar cum de e posibil? Unde mi-este ușa? De ce nu se deschide? În lături adineauri o văzui, unde este ușa? Să se deschidă, poruncesc!

(uitându-se neputincios în jur): Ce soi de truc mai e și asta? (spre cei doi gardieni): era deschisă, ați văzut și voi... ori cumva mi-ați zăvorât-o? Deschideți doară, trebuie să intru! (se tânguie asemenea unui copil): Ușa, unde-i ușa?

Cei doi gardieni: (dezolați): – Mare neghiobie, doar ți-am spus să nu te-azvârlă. N-ai priceput nici acum?

Primul gardian: – Oricine vrea să intre pe ușa altuia nu poate nici în o mie de ani. În schimb, mai e un legământ la mijloc, spre lauda mecanismului, cel care va dori să intre pe ușa altuia nu va putea, dar va zăvorî și ușa pentru totdeauna, așa încât nici măcar cel căruia îi fusese destinată să nu mai poată intra vreodată, de-aia nici nu prea s-au mai deschis multe uși în ultimul timp...

Al doilea gardian: (cu furie): – Mulțumit acu' de tine? Nu mai bine îți vedeai de-ale tale și ne lăsați în plata Domnului? A trebuit să-ți scapi tu scobitoarea neroadă, dacă ți-ai fi văzut de-ale tale...

Primul gardian: ... și cum n-ar fi de-ajuns, celui care păsește strâmb i se încuie și lui ușa definitiv...

Trecătorul: (străpuns parcă de zeci de săgeți, fără să mai aibă forța pentru a geme, trezit din starea anterioară, sfârșit): – Ușa mea! (cu mâinile în aer, gesticulând un gest de mângâiere): Frumoasa mea ușă, te-ai închis. (spre cei doi gardieni): Definitiv, și-a mea, și-a lui ?

Cei doi gardieni: – Definitiv!

Al treilea tablou

Își face apariția Bătrânelul. Prost îmbrăcat, dezorientat, neîncrezător, are în mână o bucată de hârtie mototolită, la care se uită cu multă precauție.

Bătrânelul: (privind succesiv în hârtie și în jurul său; voce tremurândă): – Nu știți voi domnilor dacă asta e strada, strada la care am fost chemat? Am fost chemat pe o stradă cu ușă, dar care e aceea anume? Să fie asta?!

Primul gardian: (întorcându-se spre cel de-al doilea gardian): – Mai rău nici că se putea! De nu s-ar fi mai prezentat situația era mai simplă. Acum avem de întreprins și procesul verbal.

Al doilea gardian: (întorcându-se spre Trecător care a căzut în muțenie odată cu venirea Bătrânelului): – Cum îți place, băgăciosule? Pe deplin satisfăcut? Uf, cât ne complică meseria accidente din acestea, cu dintr-aceștia care vor să cunoască ei! (spre primul gardian): Cum procedăm? O explicație canonică ori proces verbal cu precizări speciale: evenimente inoportune, greșeală de procedură...

Bătrânelul: (neînțelegând prea multe, doar că se face referire la ceva ce-l privește): – Scuzați-mă domnilor, dar chiar asta e adresa, voi m-ați chemat? Aici e strada cu ușă? De azi dimineață o tot caut și am fost trimis și pe la balamuc, s-ar zice că delirez...

Primul gardian: (spre Bătrân, încercând să-și păstreze calmul): – Regretăm nespun incidentul, se mai întâmplă uneori...

Al doilea gardian: ...chiar adesea în ultimul timp...

Primul gardian: ...vina însă nu ne aparține în totali-

tate...

Al doilea gardian: ...de fapt, nici nu prea avem vreo vină, doar am procedat corect, am făcut avertismentele de rigoare..

Primul gardian: ...în asta și constă minunăția mecanismului: noi nu trebuie să fim vinovați nicicând de nimic, e interzis...

Al doilea gardian: ...e obligatoriu să fie așa, altfel dacă ne-am culpabiliza ar însemna să culpabilizăm mecanismul, ceea ce e inadmisibil și imposibil...

Bătrânelul: (descumpănit, smiorcăindu-se): – Dar chiar ce se petrece aici? Mă speriați domnilor! Nu vă jucați așa cu mine, nu se cade... de știți ceva de ușa aceea spuneți-mi, vă rog, de azi dimineață tot umblu, știți voi cât de mult înseamnă asta pentru mine? De azi dimineață...

Primul gardian: (și-a recăpătat nonșalanța): – Înțelegem, dar noi nu facem alta decât să respectăm regulamentul, e foarte clar stipulat acolo că în asemenea cazuri se apelează la divagații interminabile pentru a pregăti terenul...

Al doilea gardian: ...astfel încât vestea să nu mai aibă nici un efect asupra receptorului ei, să o primească plictisit, indiferent de...

Primul gardian:...situația în care se găsește și adevărul că misia asta le întrece pe toate celelalte în greutate...

Al doilea gardian: (spre Trecător): – Și în orice eventualitate, necazul să cadă pe alții...

Bătrânul: (privindu-l pe Trecător): –Sfințitorilor, așa cred că arăt și eu acu', dacă nu mai rău! (spre cei doi gardieni): Rogu-vă a mia oară, nu mă mai fierbeți, asta-i strada cu ușă?

Cei doi gardieni: (în cor): – Da!

Trecătorul: (dând din cap, deconectat de la cele discutate până atunci): – Ușa?! Da, da, aici era a tuturor, a mea, și-a ta...

Bătrânul: (speriat): – A mea? Ce era a mea? (către cei doi gardieni): Și ușa atunci unde-i?

Primul gardian: (zâmbind): – Nu mai e!

Al doilea gardian: – A ferecat-o...

Primul gardian: ...veșnic închisă va fi...

Al doilea gardian: ...incidentul de n-ar fi existat...

Primul gardian: ...ați fi deschis acum bineînțeles o ușă-n plus...

Bătrânul: (izbucnește, neputând să-și mai astâmpere nici tremurul, nici teama): – Știam că nu-i de bine, știam de la început! Prea era bizară invitația aia: stradă cu ușa ta, prea aducea a negru, prea nu-mi suna armonios, prea diavolesc era scris, prea mic biletu', prea urât mi-a fost adusă în miezul nopții, pe la 0 fix, prea de toate avea în ea, prea nimic nu-mi spunea, prea, prea, prea...

Trecătorul: (cu nimeni): – Prea mult ai trăit pentru momentul acesta, e vremea visării...

Primul gardian: (dă semne de plictiseală): – Partea frumoasă în treaba asta e mecanismul, noi nu trebuie să fim vinovați, așadar dumneata bătrâne ești înștiințat oficial că ție ușa ți s-a închis!

Bătrânul: (fără nici un control și nici o capacitate de

a mai pricepe ce i se spune; aruncând hârtie din mână): – Blestem pe capul meu de-unchieș, blestem că prea suna prea-prea, de uși nu mai înțeleg nimic, blestem...

Al doilea gardian: (către primul gardian): – Încă unul pe lista cu nepofite consecințe, ar fi mai spre folosul nostru să nu mai continuăm cu...

Trecătorul: (râs prostesc, se ridică, euforic îl ia de mâini pe Bătrânul paroxist și se învârt amândoi, unul hohotind, celălalt blestemând, până când Bătrânul e și el apucat de starea Trecătorului): – Povestea cu ușa, a mea, și-a ta, trebuia să știi, eu, tu, ușa pentru toți, povestea c-o ușă, în lături deschisă, apoi zăvorâtă, povestea cu ușa...

Trecătorul și Bătrânul: (în cor): – Povestea cu ușa și pupezele ori cucii ori sticleții ori pitpalacii fac: puuu, puuu, puuu, cucu, cucu, cucu...

Cei doi gardieni: (imobili, fără chef): – În realitate bătrâne ușa dumitale a fost trântită de partenerul dumneavoastră de dans. (chicotind): Doi nu se cade să intre pe aceeași ușă!

Moment de pauză, Trecătorul și Bătrânul se opresc din învârtit, scrutându-se unul pe altul. Trecătorului e apucat de tremurat, asemenea și Bătrânul. Trecătorul își duce mâna la ochi, asemenea și Bătrânul. Trecătorul cade în genunchi țipând, Bătrânul își smulge părul, apoi privindu-l cu ură îl scuipă, căzând la rându-i în genunchi, lângă el.

Trecătorul: (își pleacă în mâini capul, încolăcindu-se la pământ): – Puuu, puuu, puuu, ca la cucii sau pupeze, cucu, cucu, cucu sau așa ceva, puuu, puuu, puuu...

Bătrânul: (în poziție de cerșit, își plimbă gâtul în față, în spate): – Puuu, puuu, puuu, ca la ușile închise, așteptând în fața ușii să se deschidă... puuu, puuu, puuu...

Cei doi gardieni, care în tot acest timp au fost și ei la podea, în celălalt colț al scenei, se ridică, se scutură cu multă atenție, privesc indiferenți împrejur, ca și cum nimic nu s-a petrecut; vorbesc până la ieșirea din scenă, iar pe cât înaintea spre ieșire de abia se mai aude ce vorbesc:

Primul gardian: (destul de apatic): – Păi, cât e ceasu'?

Al doilea gardian: (cu chef): – După câte se pare e amiază, adică pân' la șase dimineața avem liber... ce zici să facem?

Primul gardian: – Eu știu? N-am avut nicicând atât timp liber. Următoarea ușă e la Londra. Zic să plecăm mai degrabă, dacă nu-i vreme bună? Să ne găsim vreun adăpost, ceva..

Al doilea gardian: (înveselindu-se): – Capul sus, nu dezarmăm! Londra ne așteaptă! Știu o groază de cântece englezești, unele vechi de prin secolele trecute. Vrei să-ți cânt unu'? E cu ziua cea lungă, care nu se mai sfârșește, și cu sticla de gin, și...

Cei doi gardieni ies din scenă și nu se mai aud. Trecătorul zgribulit se leagănă dintr-o parte în alta, Bătrânul apucat de friguri mormăie în neștire, în vreme ce cortina cade pe ritmul unui cântec englezesc vesel de crăsmă.

Cade cortina.